

Chuyện Ba Người

Chiêu Hoàng

Anh phóng chân chạy thẳng một mạch lên dốc. Trong lòng vui mừng khắp khởi, nghĩ rằng, sẽ làm cho cô một sự ngạc nhiên lớn. Ngạc nhiên gì cơ chứ ngoài vấn đề anh cho cô biết: *"Hôm nay. Anh đi chùa"*. Anh sẽ đón cô ở ngay cái chòi của vị sư già khụ. Vì anh hiểu rằng, lúc nào cô cũng dùng con đường vòng này leo lên ngôi chùa trên tầng mây cao tít... Có lẽ, cô sẽ rất ngạc nhiên khi thấy anh xuất hiện bất ngờ... Anh có thể tưởng tượng thấy đôi mắt cô mở lớn, kinh ngạc kèm theo nụ cười tươi tắn trên môi...

Chỉ cần chạy một mạch bằng năm trăm hơi thở dài thì tới được ngôi chòi nhỏ. Anh gặp vị sư già đang ngồi trong góc quán. Vị sư thật lạ, có đôi mắt sáng và hiền như ông Bụt. Ông Bụt là ai, anh chẳng biết, cũng chưa gặp bao giờ, nhưng chắc hẳn, ông hiền lắm. Có lẽ hiền bằng...cô. À. Không! Vì đôi khi anh có thấy cô giận dữ...

Ông thường ngồi ở góc quán, bên cạnh là một cái bàn để cơ man những bình trà. Ông ngồi thanh thoi, an lạc như người đang [i]chơi[/i] một mình. Anh thò đầu vào quán, chào ông một tiếng rồi chạy biến ra đằng sau, nơi có con suối nhỏ quanh co cô thường hay kể với anh trong những lần đi chùa về. *"Để ra thăm con suối đã..."*

Con suối đẹp hơn anh tưởng. Nằm quanh co như một phần của con Rừng uốn khúc. Nó hiền hòa, trầm lặng. Nhưng nếu nghiêng tâm lắng nghe, anh có thể nghe được tiếng thì thầm của nó. Ừ. Có lẽ nó không trầm lặng lắm đâu, ngược lại, nó có vẻ...nhiều chuyện là đằng khác, vì nó cứ thì thầm liên tu như một điệp khúc không ngừng...

Thật dễ dàng để anh tìm thấy gốc cây bên bờ suối cô hay ngồi. Cái cây này cũng lạ (kể ra, cái gì đối với anh đều lạ cả), nó to, cành lá tỏa ra như một cái lọng lớn. Dưới gốc, có một chỗ hùm vào vừa đủ rộng cho hai người ngồi. Hẳn nhiên, (anh tưởng tượng) nếu chỉ một mình cô ngồi nơi đây thì chỗ này rộng rãi lắm, nếu muốn, cô cũng có thể nằm co lại như người nằm trong nôi. Từ gốc cây, anh có thể nhìn ra gần hết khúc suối trước mặt. Nước suối trong vắt, nếu để ý, anh có thể nhìn được những hạt sỏi trắng và vài con cá đủ màu sắc tung tăng bơi lội.

Anh đứng tần ngần nhìn theo dòng suối chảy êm đềm và lắng nghe nó đang...hát. Kỳ ha! Suối mà cũng biết hát! Anh bật cười lớn. Chắc chơi với cô lâu, anh bỗng dưng bị lây cái tính tưởng tượng của cô. Cô có một trí tưởng tượng rất phong phú, đôi khi, nếu có phép, anh sẽ ghé mắt vào tận trong tâm hồn cô, chắc hẳn nó đầy màu sắc và biến hiện, lung linh như một mê đồ ảo phổ nào đó..

Ánh nắng rớt xuống mặt nước vỡ tan ra từng mảnh, choé lên thành những hoa đóm bay chơi vơi. Anh bỗng thấy có một vật gì đó lấp lánh giữa giòng. Nhìn kỹ, hình như nó là một đồng tiền vàng. Oh, hay lắm! Anh sẽ nhặt đồng tiền ấy tặng cô. Nghĩ là làm, anh sấn quân, lội ra giữa giòng... Nước mát quá, cái mát thấm lên từng phân vuông da thịt. Anh ngắm nghía đồng tiền vàng và lấy làm thích chí. Đồng tiền, chẳng biết làm từ thời đại nào, nó thuần vàng, một bên là hình ngôi chùa cổ (chắc chính là ngôi chùa ở tầng mây trên kia). Một bên có khắc một chữ gì đó, ngoằn ngoèo mà có thể đó là một loại chữ rất cổ xưa. Ánh vàng lấp lánh trong ánh nắng làm anh chóa mắt... Thật là một báu vật, chắc hẳn cô rất thích!!

Anh mỉm cười, bỏ đồng tiền vàng vào túi áo bên trái tim, khê khàng trải một ít lá khô trong chiếc nôi ấy rồi ngồi hẳn vào trong. Chỉ một lát nữa thôi, cô sẽ đi ngang qua đây, sẽ ghé thăm con suối trước khi tiếp tục cuộc hành trình lên tới chùa. Cô sẽ gặp anh, bất ngờ, đầy ngạc nhiên và kỳ thú. Anh sẽ hân hoan tặng cô đồng tiền

vàng anh vừa vớt được dưới suối....

Hình như anh vừa rơi vào một giấc ngủ ngắn. Tâm thức còn đang lơ mơ thì nghe được tiếng xôn xao từ dưới con dốc vọng lên. Rõ ràng tiếng cười của cô, và hình như lại có thêm một giọng cười khác. Anh choàng tỉnh dậy, vội vã vòng ra trước chòi. Âm thanh đi nhanh hơn hình ảnh, phải đợi khoảng vài giây anh mới nhìn thấy hai mái đầu nhô lên. Trên triền dốc thoải thoải, anh thấy cô đang đi bên cạnh một chú tiểu, (cái người mà hồi nãy, lúc anh chạy ù một mạch lên đây, đã gặp chú đang thơ thẩn chờ ai dưới chân dốc.) Trên tay chú cầm một túi giấy dầu nhỏ. Họ xuyết xoát tuổi nhau. Cả hai đều ướm mồ hôi nhưng sự hồn nhiên tỏa đầy trên khuôn mặt. Dù đã đội cái nón rộng vành, nhưng một phần tóc mai của cô cũng bịбет lại. Khuôn mặt cô có vẻ rất vui, cô cứ liếng thoảng kể cho chú nghe hết chuyện này tới chuyện khác, đôi khi còn ngừng lại một lúc, nghiêng đầu nhìn chú cười khúc khích.

Còn chú tiểu có vẻ im lặng hơn, khuôn mặt chú sáng choang, đầu cạo trọc lóc, chỉ chừa lại một mảng tóc đằng trước, rõ là chú đang cố gắng "*nghiêm túc*", cố giữ gìn phong tư của một người đã vào chùa làm tiểu. Nhưng thỉnh thoảng, không nhịn được cười vì mẩu chuyện cô kể, nên chú cũng phải bật lên thành tiếng. Họ có vẻ như biết nhau đã lâu, nên những cử chỉ cũng rất tự nhiên, thân mật...

Một thoáng ngạc nhiên. Cô đi với ai vậy cả? Chợt nhớ một vài lần anh đến thăm, cô thường hay kể cho anh nghe chuyện một người bạn hàng xóm, cùng tuổi. Đang chơi thân, khi không lại bỏ lên chùa muốn làm chú tiểu. Chẳng lẽ nào lại là cái *anh chàng con nít* ấy?

"Khoa ơi, mình đã đến chòi rồi.... "

"Ừ. Bây giờ mình vào thăm vị sư già, nghỉ một chút rồi Khoa sẽ đưa Anh Thư đi thăm suối. (Tặng hắng) Anh Thư phải nhớ thay đổi lối xưng hô mới được. Khoa đã vào chùa làm tiểu rồi thì đừng gọi *người ta* bằng tên nữa, phải gọi bằng "*chú tiểu Khoa*" đó!"

Cô tròn mắt nhìn chú:

"Sao rắc rối quá vậy hả? Anh Thư đây mà!!! Có phải ai xa lạ đâu mà phải đổi làm chi?"

"Hình như cũng phải đổi đó Anh Thư à. Vì Khoa đã là "*người của nhà Chùa*" rồi, còn Anh Thư vẫn còn là "*người trần gian*", nên lối xưng hô có hơi khác chút đỉnh. Ngay chính Khoa cũng không được xưng bằng "*Khoa*" nữa mà phải đổi thành "*Tôi*" đó!"

"Nhưng Anh Thư đã quen miệng gọi như vậy từ nào tới giờ rồi. Đổi thấy kỳ kỳ..."

Cả hai bước vào trong chòi. Chú tiểu kéo ghế cho cô ngồi, rồi nhanh nhẹn đi lấy bình trà và hai cái chén. Vị sư già đang loay hoay bên gian trong làm gì đó không biết. Anh cũng vào theo và ngồi vào một cái bàn trong góc. Có một điều kỳ lạ là họ đều không biết được có sự hiện diện của anh trong quán. Vẫn không nhìn thấy anh. Tựa như anh đang mặc một cái áo tàng hình nào đó. Chú tiểu lôi trong túi giấy dầu ra một cái bánh ít, để trên bàn tay, trang trọng đem lên cúng dường cho vị sư già. Chú nói điều gì đó nghe không rõ, nhưng anh thấy vị sư hoan hỉ nhận tặng phẩm. Sau, chú trở lại bàn, lôi thêm hai cái bánh khác, một để trước mặt cô, một để trước mặt chú:

"Trong này, mình còn một cái bánh nữa, tí lên tới chùa, mình sẽ đem lên cúng dường vị bốn sư của Khoa nhé"

Cô kêu lên:

"Đó! Thấy chưa, Khoa cũng đâu có đôi lời xưng hô đâu. Anh Thư không gọi Khoa bằng "*chú tiểu*" được đâu. Khó gọi quá à..."

"Ừa héng. Nhưng chắc phải tập, dần dần rồi cũng sẽ quen thôi..."

Giọng cô cự nự:

"Mà sao khi không đi lên chùa ở làm chi vậy? Từ khi Khoa lên chùa làm chú tiểu, Anh Thư chẳng có ai chơi hết. À, Anh Thư mới quen một *ông* kia. Chắc Anh Thư chưa kể anh nghe?"

"Chưa."

"Ảnh là bạn anh Tuấn, lớn hơn Anh Thư tới tám tuổi lận. Ảnh rất tốt với Anh Thư đó. *Nhưng... nhưng.... Anh Thư vẫn... nhớ Khoa hơn...*"

Cả hai đều yên lặng. Hình như họ đang trở về quá khứ lúc còn là hàng xóm của nhau, còn chia nhau những viên kẹo, mẫu bánh, cùng rủ nhau đi chùa, tụng kinh. Cùng có những sinh hoạt trong gia đình Phật tử mỗi cuối tuần. Cái quá khứ còn rất mới đối với họ. Và cho tới giờ này, ngồi trước mặt Khoa, cô vẫn không hiểu tại sao chú lại bỏ đi...

Đôi mắt cô ươn ướt nhìn chú tiểu:

"Tại sao Khoa lại đi tu?"

Chú ngó lơ qua phía khác, tránh đôi mắt của cô. Đôi tay mở mấy lớp lá chuối, nói lảng:

"Bánh ít này mẹ Anh Thư làm phải không? Khoa nhớ hồi đó, cứ ngày rằm là bác lại làm bánh đem lên chùa cúng Phật..."

Giọng cô buồn buồn:

"Bây giờ vẫn còn như vậy, chỉ thiếu có Khoa..."

"Thì... mai này, Anh Thư sẽ có bạn mới. Lo gì..."

Cô nghe trong lòng nghèn nghẹn. Hình như Khoa vẫn cố tình không hiểu ý cô muốn nói gì. Tự ái con gái, cô cũng chẳng muốn giải thích thêm. Cô vọt miệng, nói ra những điều hoàn toàn trái hẳn với những gì cô muốn nói:

"Ừ. Mai mới Anh Thư sẽ quên Khoa và đi lấy chồng. Anh Thư *ghét* Khoa lắm!"

Hai đứa trẻ nhìn nhau yên lặng. Tim anh tự dưng cũng thấy nghẹn lại. Chẳng hiểu anh ghen với chú tiểu hay anh đau vì cái *đau* của cô. Cùng lúc anh cũng bàng hoàng ngạc nhiên nhận ra rằng - cô bé ấy - mà từ nào tới giờ anh cho rằng còn rất hồn nhiên, hay vởi vỉnh, nay đã *biết yêu*, dù là một tình yêu rất nhẹ nhàng của tuổi mới lớn. Rất tiếc, tình yêu ấy cô đã không dành cho anh...

Anh nghe mắt mình cay cay và trái tim như tê đi khi thấy khuôn mặt cô cúi xuống che đi giọt lệ buồn. Anh không còn muốn có ý định ra mặt để cùng lên chùa với cô như đã dự định. Vì chưa hẳn việc lên chùa của anh hôm nay đã làm cho cô một ngạc nhiên, kỳ thú như anh đã tưởng. Đã có chú tiểu thay anh đưa cô lên chùa của chú ấy rồi. Anh chỉ là kẻ thứ ba rất thừa thãi trong khung cảnh này. Anh lẳng lặng bỏ ra ngoài, đi vòng

trở lại với con suối, ngồi gục mặt bên bờ. Hình như con suối đang tốn tác nhìn anh, muốn biết chuyện gì vừa xảy ra và sẵn sàng lắng nghe anh kể lể. Anh bỗng thấy phía trái tim mình lạnh buốt, chợt nhớ tới đồng tiền vàng còn nằm trong túi áo. Anh lúi ra, nhìn một lúc, thở dài:

"Suối ơi, tôi không còn đối tượng để trao tặng vật quý giá này. Trả lại cho suối đây..."

Nói xong. Anh vung tay. Theo sức vung, đồng tiền vàng bay bắn ra giữa giòng, loé lên những tia nắng quải rồi chìm mất dưới giòng cát trắng.

Hình như con suối lại bắt đầu tỉ tê cất tiếng hát....

Chiêu Hoàng